

Bernardín Šmíd

Najsvätejšia Trojica

V evanjeliu môžeme nájsť toto prehlásenie Pána Ježiša: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Idte teda, učte všetky národy a krstíte ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal.“

Tajomstvo Najsvätejšej Trojice je tak úzko zviazane s našim náboženstvom, že by sme ho mohli charakterizovať ako „Trojičné náboženstvo.“ Už základ všetkých sviatosti, sviatosť krstu sa udeľuje v mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Kresťania sú pokrstení „v mene Otca i Syna i Ducha Svätého“ (Mt 28,19). Predtým trikrát odpovedajú „verím“ na trojnásobnú otázku, keď sa od nich žiada, aby vyznali vieru v Otca, Syna a v Ducha Svätého: „Viera všetkých kresťanov spočíva na Trojici“. Tajomstvo Najsvätejšej Trojice je ústredným tajomstvom viery a kresťanského života. Je to tajomstvo Boha v ňom samom. Je teda prameňom všetkých ostatných tajomstiev viery a svetlom, ktoré ich osvetľuje. Je najzákladnejším a najpodstatnejším zaúčaním sa do „hierarchie právd viery“. „Celé dejiny spásy sú len dejinami cesty a prostriedkov, ktorými sa pravý a jediný Boh Otec, Syn a Duch Svätý zjavuje, zmieruje a spája s ľuďmi, ktorí sa odvracajú od hriechu“.

Celé poslanie Pána Ježiša spočíva v tom, zjaviť nám Boha v Trojici osôb. Pán Ježiš nás učil, kto je Boh a ako Boh vyzerá, ako koná, ako sa správa, ako pracuje. Pán Ježiš nám povedal, že Boh je spoločenstvom. Úžasnym osobným vzťahom, že Boh nie je sám osamelý, aj napriek tomu, že je jeden. Pán Ježiš nám povedal, že Boh je Rodina. Vzťah. Boh nie je izolovaný, stojaci bokom, alebo vysoko nad všetkým a nad všetkými. Boh nie je nespoločenský samotár. Boh je ten, ktorý vytvára vzťahy. Boha možno zažiť a spoznať práve vo vzťahoch. „Kto miluje poznal Boha, hovorí apoštol Ján.“ Boh je ten, kto miluje. Boh je jeden, avšak Boh je mnohosť.

Boh nesedi na svojom tróne, tvrdý ako diamant, oslepujúci ako slnko, studený ako krištál, majestátny ako monarchistický vládca. Boh je životný proces. Boh je Otec a Syn a ich vzájomnosť Duch Svätý., rodič a potomok a ich vzájomná láska. Milujúci, milovaný milovník. Toto je to, čo znamená Trojica.

Teológovia sa ustavične snažili dozvedieť sa a objaviť niečo viac o tomto živote, z ktorého sa my všetci rodíme, z ktorého si my všetci nesieme semeno a Ducha. Teológovia si stále kládli otázku: „Čo tieto tri Božské Osoby v jednom Bohu robia?“

Ponúknem Vám zaujímavú myšlienku, ktorú použil vdp. Bubák:

V definícii Trojičnej dogmy, pochádzajúcej z koncilu vo Florencii (1442), ktorá rozvíjala princíp vzájomného prebývania osôb Najsvätejšej Trojice, toto vnútorné prebývanie sa označuje (a aj

dovtedy označovalo) tradičným slovom circumincession (po grécky perichoresis). A práve toto grécke slovo: perichoresis (peri (gr.) = okolo, v blízkosti; choreia = chorálny; („spoločný tanec“). Toto slovo znamená: tancovať, alebo tanec. Tieto tri Osoby v jednom Bohu tancujú ruka v ruke, traja v jednom, tešiac sa jeden z druhého, tešiac sa zo svojich životov. Tanec je tu vyjadrením radosti z bytia a z lásky.

Ak je toto naozaj pravda a ak my sme božie deti, potom by to malo platiť aj o nás. Ak to je pravda, potom tanec musí byť jadrom Božej kultúry. Možno sa nám to zdá bláznivé, pretože už nie sme malé deti. A to je ale naša najväčšia chyba, lebo ak nebudeme ako deti, nevojdem do Božieho kráľovstva, hovorí Pán Ježiš. V africkej Keni (o Afrike antropológovia a teológovia hovoria, že je ešte stále pôvodným Božím stvorením) má toto tušenie špeciálny význam. Istý významný Afričan sa vyjadril, že jadrom africkej kultúry je tanec. Nie tanec okolo niečoho. Nie tanec okolo zlatého teľaťa. Ale tanec, v ktorom sa muži a ženy, starí a mladí, tešia a tancujú a slávia svoje životy spolu v pokoji, v spoločenstve bez strachu, nemysliac ustavične len na seba samých.

Na to, aby sme boli schopní žiť takýto život, aby sme boli schopní tancovať na takúto hudbu, na to musíme byť ako ONI, TÍ TRAJA V JEDNOM, bez strachu jedného z druhého.

Semeno a Duch sú zasadené do každého z nás ako stopy Trojice a oni jedného dňa iste prepuknú, a my sa vydáme na cestu, my občania kráľovstva Božieho, účastníci na Božom živote, sprievodcovia, bratia a sestry, ktorí sme sa narodili, aby sme spolu tancovali.

Svätý Gregor Naziánsky, ktorého nazývajú aj „Teológom“ zveruje tento súhrn trojičnej viery carihradským katechumenom takto: „Predovšetkým zachovajte mi tento vzácny poklad, za ktorý som žil a bojujem a s ktorým chcem aj umrieť, ktorý mi pomáhal znášať všetko zlo a opovrhovať všetkými radovánkami: mám na mysli vyznanie viery v Otca, Syna a Ducha Svätého. Dnes vám ho odovzdávam. Kvôli tomu vás čoskoro ponorím do vody a zdvihnem z nej. Dávam vám ho ako spoločníka a ochrancu celého vášho života. Odovzdávam vám jediné Božstvo a Silu, ktorá je Jedna v Trojici a obsahuje Trojicu rozličným spôsobom. Božstvo bez nerovnosti podstaty alebo prirodzenosti, bez vyššieho stupňa, ktorý povyšuje nižšieho, alebo ponizuje... Z troch nekonečných nekonečná spolupodstatnosť. Každý je celý Boh bráný sám o sebe... Boh v Trojici, ktorých skúmame vedno... Len čo začnem myslieť na Jednotu, zaplaví ma svojím jasom Trojica. Len čo začnem myslieť na Trojicu, uchváti ma jednota.

*-Tebe dám krajinu Kanaán
za podiel dedičný.*

*A keď ich bolo počtom pramálo,
len hĺstôčka a k tomu
v cudzej zemi,
keď od národa tiahli k národu,
blúdili po kráľovstvách
rozličných,
ničiemu útlaku ich nevydal,
ba vedel trestať
kvôli nim i kráľov.
Netýkajte sa
mojich pomazaných,
neublížujte mojim prorokom!*

*A potom do zeme hlad privolal,
sťa palicu tam zlámal
všetok chlieb.
Pred nimi poslal
muža menom Jozef
a tí ho za otroka predali.
A do klady ho dali naskutku,
žeľazá tak dlho mu nohy zvierali,
až splnilo sa jeho slovo,
očistila ho božia reč.
Kráľ rozviazať ho prikázal
a prepustil ho vládca národov.
Nad vlastným domom
urobil ho pánom,
aby mu vládol majetkom
a napomínal jeho kniežatá
a jeho starcov učil múdrosti.*

*Tak do Egypta prišiel Izrael,
v krajine Chámovej
bol Jákob host'om.
A veľmi plodným
urobil svoj ľud
a silnejším než jeho nepriatelia.
A tým do srdca vošla nenávisť
oproti sluhom Hospodinovým.*

Rozdala im papiere, čo nebolo pre nich nič nové. Občas sa stáva, že im pripraví nejakú aktivitu, toto však nečakali. Poprosila ich, aby kreslili. Deviataci majú kresliť ako deti v škôlke? Búrili sa. Isto sa pomýlila, alebo ich len skúša, pomysleli si. Učiteľka náboženstva však ostala neoblomná. Zopakovala úlohu ešte raz: „Nakreslite to, čo si ako prvé predstavíte pri slovách kňaz, farár.“ O niekoľko minút boli kresby hotové. Väčšinou to boli kostoly či kríže, avšak pri jednej kresbe ostala učiteľka dlho bez reakcie. Nechápavo hľadela na obrázok a očami hľadala autora kresby. „Robí si psinu, čo to znamená?“ pýtala sa v duchu. Na papieri bola nakreslená V3S-ka. Prerušila svoje dlhé mlčanie a bez známok emócií sa opýtala: „Čo to znamená? Aké to má prepojenie so zadanou úlohou?“ „Veľmi jednoduché,“ odpovedal žiak. Viete, keď sa povie náš pán farár, predstavím si moment, keď prišiel do dediny na V3S-ke. A ja, malý chlapec, som s veľkou zvedavosťou a bážňou hľadel na to auto a on si ma všimol. Zobral ma k sebe do kabíny a povozil ma. Dodnes si to živo pamätám. Pre mňa sa tento kňaz stal - vďaka tomuto malému, ale pre mňa veľkému gestu - blízkym človekom.

V nedeľnom *Evanjeliu podľa Matúša* posielal Ježiš svojich apoštolov medzi ľudí s jasným poslaním: „Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Duchu Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“ (Mt 28,19- 20). A oni šli, oslovovali ľudí svojím slovom i životom a tí, čo sa nadchli a uverili, dali sa pokrstiť. Apoštoli si boli vedomí, že naplniť toto Ježišovo poslanie môžu len vtedy, ak sa stanú dôveryhodnými a blízkymi pre tých, ku ktorým sú poslaní. Vedení Duchom Svätým využívali nielen svoje schopnosti, ale snažili sa čo najpriateľnejším spôsobom vstupovať do života tých, ktorým chceli odovzdať evanjelium.

Tak ako kňaz z príbehu, aj my vieme, že mnoho ráz rozhodujú maličkosti. Od nich závisí, či si nás niekto vypočuje, či nám dá príležitosť odovzdať to, čo sme sami prijali. Ak hovoríme o novej evanjelizácii, rozprávame o novom osobnom prístupe človeka k človeku. To znamená, že konkrétny človek má za úlohu ohlasovať radostnú zvesť o Božom kráľovstve druhému človeku.

Tým, ktorí by sa chceli vzdialiť od tohto pozvania, sú venované slová pápeža Pavla VI.

„Bude užitočné, ak si každý kresťan a každý hlásateľ evanjelia v modlitbe hlbšie premyslí túto skutočnosť: Vďaka Božiemu milosrdenstvu sa môžu ľudia spasiť aj inými cestami než len našou evanjelizáciou. Či sa však budeme môcť spasiť my, ak z nedbanlivosti, zo strachu, z hanblivosti či podľahnutia falošným názorom zanedbáme šírenie evanjelia?!“ Tak ako kedysi apoštoli, tak sme Duchom Svätým vysielaní aj my, aby ľudia zakúsili našu lásku, vieru i život a dávali si otázky o Bohu, jeho existencii či pôsobení v našom živote.

Ježiš nám zveril dôležité poslanie - svojím životom svedčiť o Božej добрote a slovami hlásať radostnú zvesť evanjelia.

JOZEF KOZÁK

Slávnosť Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi: Slávime ju vo štvrtok 4. júna. Je to prikázaný sviatok. Sv. omša bude o 18:00 hod. Pri speve hymnu *Ctime túto Sviatosť slávnou...* môžeme za obvyklých podmienok získať úplné odpustky.

Procesia na oslavu Kristovho tela a krvi: bude v nedeľu 7. júna po druhej sv. omši.

Výmena ružencových tajomstiev: Uskutočníme ju vo štvrtok na sviatok Kristovho tela a krvi po sv. omši.

Povzbudzujem rodičov, aby v zodpovednosti pred Pánom Bohom svoje deti prihlásili v škole na vyučovanie náboženstva aj v nadchádzajúcom školskom roku.

Zo všetkých strán nás sužujú, ale nie sme stiesnení; sme bezradní, ale nepoddávame sa; prenasledujú nás, ale nie sme opustení; zrážajú nás, ale nehynieme (2 Kor 4, 8-9).

Svätý Pavol by v reklamnej agentúre veľmi skoro skrachoval. Bilbordy zdôrazňujú výhody, zatiaľ čo nevýhody zámerne zamlčujú. Podobne sa správajú sekty - lákavá ponuka, samé výhody, žiadne ťažkosti. To sa ľuďom páči. Pavol, na rozdiel od nich, riskuje aj odmietnutie, odvážne zvestuje celé evanjelium, nič neskrýva a ani len náznakom sa nepokúša vykresliť ho ružovo.

Pane,

ty nám zaručuješ večný život s Bohom, no netvrdíš, že cesta k nemu bude prechádzkou ružovou záhradou. Víťazstvo s tebou je isté, ale nie je lacné. Tvojmu vzkrieseniu predchádzal kríž a v prípade tvojich nasledovníkov to tiež nebude inak. Netajíš, že kríž a vzkriesenie patria nerozlučiteľne k sebe. Neraz človeku kríž neodnímeš, kedykoľvek si však pripravený dodať mu silu, a dokonca i radosť z toho, že sa ním smie aspoň trochu podieľať na spáse sveta spolu s tebou.

Marie Svatošová „Tykadlom Viery“

Sväté omše v 9.týždni Cezročného obdobia - (B)

1.VI. pondelok *Spovedanie 17:15-18:00*

18:00 *Za Ľ Gabrielu Bednáríkovú, manžela a rodičov*

2.VI. utorok *Spovedanie 17:15-18:00*

18:00 *Za Ľ Stefana a Petronelu Hrdlovičových*

3.VI. streda *Spovedanie 17:15-18:00*

Svätá omša z nasledujúcej slávnosti

18:00 *Za Ľ Jozefa a Teréziu Lukovičových a rodinu*

4.VI. štvrtok **Najsvätejšie Kristovo Telo a Krv – Slávnosť- prikázaný sviatok** *Spovedanie 16:00-18:00*

18:00 *Za farníkov*

5.VI. piatok **- Prvý piatok** *Spovedanie 16:00-18:00*

18:00 *Za Ľ Emíliu Kulífaiovú (1. mesiac)*

6.VI. sobota

08:00 *Za Ľ Filoménu Stojkovičovú (1. mesiac)*

Upratovanie kostola č.d. 101 - 122

7.VI. 10. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 *Za Ľ Štefana Hajka (1. mesiac)*

Lektori: Blahová M., Vráblová M.

10:00 *Za farníkov*

Lektori: Polakovičová J., Polakovičová Z.

14:00 *Popoludňajšia pobožnosť nebude*

Liturgický kalendár

1.VI. pondelok	Sv. Justín, mučeník
2.VI. utorok	Sv. Marcellin a Peter, mučeníci
3.VI. streda	Sv. Karol Lwanga a spol. mučeníci
4.VI. štvrtok	Najsvätejšie Kristovo Telo a Krv – Slávnosť- prikázaný sviatok
5.VI. piatok	Sv. Bonifác, biskup a mučeník
6.VI. sobota	Sv. Norbert, biskup

Vplyv hriechu a jeho súvislosti

V nasledujúcom okne, rozdelenom na štyri časti, sú znázornené oblasti, v ktorých môže byť človek zasiahnutý hriechom. Medzi jednotlivými kvadrantmi existujú rôzne väzby, ktoré sa môžu navzájom ovplyvňovať. Treba zdôrazniť, že môžu, lebo ich automatický vznik nemožno vopred očakávať. Pre väčšiu prehľadnosť je schéma značne zjednodušená a predpokladané väzby sú naznačené šípkami.

Prvý vzťah (šípka č. 1)

Náš hriech nám môže spôsobiť vnútorné zranenie.

Príklad: Ak sa žena rozhodne podstúpiť potrat svojho dieťaťa, nielenže hreší, ale zároveň si spôsobuje hlboké zranenie. Zraní sa svojím hriechom. Niekedy to môže vyústiť až do psychických problémov. Jedna vec je, že Boh jej hriech odpustí, keď ho ľutuje a vyzná ho, no druhá vec je, že v srdci nesie hlbokú bolesť, ktorá potrebuje uzdravenie, potrebuje pomoc zvonka.

Tabuľka

1. kvadrant HRIECH	2. kvadrant VNÚTORNÉ ZRANENIE
3. kvadrant PSYCHICKÁ a TELESNÁ CHOROBA	4. kvadrant DUCHOVNÁ ZVIAZANOSŤ

Šípky: 1 (1. kvadrant → 2. kvadrant), 2 (2. kvadrant → 1. kvadrant), 3 (1. kvadrant → 2. kvadrant), 4 (1. kvadrant → 3. kvadrant), 5 (1. kvadrant → 4. kvadrant), 6 (4. kvadrant → 3. kvadrant), 7 (2. kvadrant → 4. kvadrant).

Druhý vzťah (šípka č. 2)

Vnútorné zranenie nám spôsobuje cudzí hriech.

Vnútorné zranenie nám najčastejšie spôsobuje hriech druhých ľudí, ako naznačuje šípka č. 2 zvonka do druhého kvadrantu. Každý z nás prežíva skutočnosť, že ho zraňujú druhí ľudia, najmä tí najbližší, pretože žijeme vo svete narušenom dedičným hriechom a hriechom nás samých. Treba počítať s tým, že budeme hrešiť do konca svojho pozemského života a takisto budeme zakúšať i previnenia druhých ľudí voči nám. Preto budeme stále vnútorne zraňovaní (rozlične často a do rozličnej hĺbky).

Tretí vzťah (šípka č. 3)

Vnútorné zranenie nás môže viesť k hriechu.

Na vnútorné zranenie môžeme reagovať hriechom. Nieкто nám ublíži a my sa zatvrdíme vo svojom hneve, neodpustení, vo svojej pomste alebo v ohováraní. S niekým sa pohádame, máme konflikt, zažijeme neúspech, nejaké pokorenie v práci alebo v rodine, a aby sme unikli zo svojej vnútornej bolesti, potrestáme nevinné deti, alebo si vylejeme zlosť na niekom nevinom. A toto je už náš hriech, ktorý je reakciou na vnútorné zranenie.

Štvrtý vzťah (šípka č. 4)

Choroba môže byť spôsobená hriechom.

Ide najmä o tzv. psychosomatické ochorenia. Známe je, že keď niekto žije s druhým človekom nejaký čas v nepriateľstve, pociťuje voči nemu hnev, zatrpknutosť, niekedy sa to môže prejaviť telesným ochorením (astma, vysoký krvný tlak, žalúdočné vredy, neuróza...). Tento mechanizmus však nefunguje automaticky. Nemožno tvrdiť, že každá choroba je znamením, že človek žije v hriechu. To by bolo veľmi zjednodušené myslenie. Keď človek robí pokánie za svoje hriechy, najčastejšie za hnev pociťovaný

voči druhému človeku, alebo neodpustenie, mnoho ráz dochádza k uzdraveniu niektorých problémov.

Piaty vzťah (šípka č. 5)

Väzba medzi vnútorným zranením a chorobou

Mnohí ľudia, ktorí trpia psychickými ťažkosťami, môžu byť poznačení nejakým hlbokým vnútorným zranením. Pravdepodobne to nebude jediná príčina ochorenia, ale vždy treba brať do úvahy duševnú trýzeň. Preto v mnohých prípadoch nestačí iba liečba tabletkami. Lieky môžu zabráť, keď ide o nejakú biologickú nerovnováhu. Kde sú však v základe vnútorné zranenia, tam lieky môžu len tmiť príznaky. Tu je potrebná modlitba, treba tiež urovnať rôzne vzťahy v živote, a to aj hlboko do minulosti, vzťah k sebe, zmierenie na všetkých úrovniach.

Šiesta a siedma väzba (šípka č. 6 a č. 7)

Zviazanosť môže spôsobiť telesné alebo psychické ochorenie, rovnako ako vnútorné zranenie môže viesť k duchovnej zviazanosti.

Zviazanosť, ktorá sa môže prejavovať tiež ako závislosť od alkoholu, pornografie, drog... V našom živote môžu nastať situácie, o ktorých vieme, že sa pri nich nedokážeme ovládnuť. Vtedy konáme pod tlakom týchto okolností. Pod ich vplyvom zlyhávame.

Táto zviazanosť sa môže prejavovať na rozličnom stupni a v rozličnej intenzite.

Postihnutie človeka zasahuje viac oblastí, problémy sú väčšinou poprepájané. Pri duchovnej obnove sa neodporúča prílišné sebaspytovanie či pokúšať sa o amatérsku sebaanalýzu. Keď však poprosíme Ježiša, aby nám ukázal to dôležité, čo nám bráni ísť za ním, čo nám bráni viac veriť a dôverovať, potom nám to prostredníctvom Ducha Svätého ukáže. Takýto pohľad je potom oslobodzujúci aj napriek chvíľkovej bolesti z poznanej skutočnosti. Neznamená to rozoberať vlastné podvedomie alebo podvedomie niekoho iného. Nehrajme sa na Ducha Svätého! Radšej mu dovolíme, aby nám odkryl tie rozhodujúce spomienky, ktoré si on želá vyniesť na svetlo. Naša snaha skúmať vnútro vlastnou silou či ustavične pozorovať svoje hriechy a problémy môže viesť k depresii. Keď Duch Svätý odhalí kľúčové spomienky, privádza nás to k slobode.

Max Kašparů „Po lane ku Kristovi“

Čo by ste chceli?

Potom, ako sa Ondrej a Ján vydali za Pánom a Ježiš uvidel, že idú za ním, spýtal sa ich: „Čo hľadáte?“ (Jn 1, 38). To je zvláštna otázka. On predsa musel vidieť do ich sŕdc, musel poznať ich túžbu: byť chvíľu s ním. Iste vedel o ich skrytej zvedavosti. Prečo sa to teda spýtal?

Na mnohých miestach evanjelia čítame o tom, ako sa Pán podobne pýta. Niekedy dokonca jeho otázka vyznie takmer absurdne. Ochrnutému pri rybníku Betsata položí otázku: „Chceš ozdraviť?“ (Jn 5, 6). Tvárou v tvár slepcom Bartimejovi sa zas pýta: „Čo chceš, aby som ti urobil?“ (Mk 10, 51). Všetci, čo stáli okolo, vedeli, že prosí za uzdravenie zraku. Ale Ježiš sa pýta, pretože chce, aby sme my sami formulovali, o čo nám ide, po čom túžime. Mnohokrát totiž nevieme, čo chceme. Keď ho Zebedejovi synovia žiadali o miesta po jeho pravici a ľavici v nebeskom kráľovstve, musel im povedať: „Neviete, čo žiadate“ (Mk 10, 38).

Naše hlboké túžby, ktoré do našich sŕdc vložil sám Pán, sú často zatlačené povrchnými prianiami, ubité stereotypom života, každodennými starosťami a sklamaniami. V každom z nás sú však túžby, ktoré nás presahujú a ktoré môže naplniť v skutočnosti len on sám. Najprv nám ich však pomáha odkryť.

Vojtech Kodet O.Carm „Hľadám tvoju tvár“

Príbeh na uzdravenie duše

POZVANIE

Hradný pán chystal veľkú slávnosť, na ktorú pozval všetkých obyvateľov podhradia. Hoci mal plné pivnice vína, bál sa, že neuhasí veľký smäd všetkých pozvaných.

A tak ich požiadal o pomoc. „Do stredú nádvorí, kde bude hostina, umiestnime veľký sud. Každý nech priniesie tolko vína, koľko môže, a vyleje ho do suda. Odtiaľ sa bude nabrať, a tak bude dosť pre všetkých.“

Jeden dedinčan si zaobstaral krčah, naplnil ho vodou a vybral sa na hrad. Myslel si: „Krčah vody sa v tom sude vína ľahko stratí. Nik si to ani nevšímne.“

Keď prišiel na slávnosť, vylial svoj krčah do suda a sadol si za stôl.

Keď sa začalo nabrať víno, namiesto vína tiekla zo suda voda.

Všetci zmýšľali rovnako. A každý priniesol vodu.

Keď nie sme spokojní so svetom, je to preto, že mnoho ľudí prináša vodu. A trpí tým celé stvorenie.

Bruno Ferrero „Kruhy na vode“

naplno nevyslovím! Holá vedomosť o Bohu je ničím. Len múdrosť lásky ma približuje k Bohu. Len to, čo osobne prežívam, len to naplňa moje vnútro. Pane, nepoznám Ťa len v pojmoch a definíciách - ja som Ťa už prežil, skúsil, ba aj pretrpel. A to je to najcennejšie, čo mám. A v tom si sa mi ty sám daroval. Ty sám si moje poznanie. Ty si moje svetlo!

Žiaľ, aj o veriacich sa dá často povedať, že myslia na Boha úprimne, a to znamená hlavne v modlitbe, len zriedka, a aj to azda len vo chvíľach „keď nemajú za svet čo robiť“.

Boh - základ života

Kam len siahajú naše informácie o najstarších ľuďoch na Zemi, hovoria nám aj o ich náboženských presvedčeniach a prejavoch. Ľudia vždy prinajmenšom tušili, že za materiálnym svetom je svet duchovný a že smrť nie je absolútny koniec človeka. Tušili za svetom Boha. Neskôr v polyteizme si predstavovali viac božstiev. Opriadali ich mýtmi, niekedy až znetvorovali, najmä básnici. Ale národy ako také si utvárali celý súbor náboženskej úcty k Posvätnému. Filozofi očisťovali chápanie Boha a jeho existenciu dokazovali rozumovou cestou ako Prvú nevyhnutnú príčinu sveta. To všetko bolo však chladné tak vo filozofii, ako aj v prirodzených náboženstvách.

Kresťanstvo vneslo do života národov a sveta čosi úplne nové. Zásady tohto nového boli už v zjavenom náboženstve Starého zákona. Vrchol sa dosiahol v Novom zákone. Ježiš nám dal spoznať Boha ako Otca. Boh je Otec. A hovoril o ňom tak, že sv. Ján mohol napísať: „Boh je láska.“ To je vrchol nášho poznania Boha. A vrchol jeho vzťahu k nám a našich neslychaných vzťahov k Nemu.

Boh je láska - to je originalnosť kresťanstva. Boh nie je zajatcom nejakej samoty. Nestvoril človeka, aby ho ovládal, lež aby ho miloval. Vieme dobre, že nie je ľahké víťaziť láskou. Stačí sa obzrieť okolo seba. A predsa nik z nás nemôže vytrhnúť potrebu človeka milovať a byť milovaný. Človek bol stvorený na Boží obraz a podobu, ako muž a žena, ako rodina, ako otec a matka detí. Život človeka robia krásnym všetky vzťahy lásky a oddanosti, ktoré vie človek vo svojom živote rozvinúť. V tom sa podobáme Bohu - v láske manželskej, v láske k rodine a deťom, v láske priateľskej, v láske každého obetavého gesta voči iným - to všetko dáva nášmu životu neslychanú tichú radosť a cenu. K. Gibran vo svojom Prorokovi napísal:

„Keď miluješ, nehovor, či Boh je v tvojom srdci. Radšej hovor, že Ty si v srdci Božom.“ V tomto duchu by sme mali hľadiť na Dekalóg - Desiat'slovie - Desatoro. Ako na dar Boží, na dar Otca, na dar lásky pre lásku. Aj my na Slovensku. V knihe európskeho spisovateľa o Slovensku sme čítali zaujímavé pozorovania.

Šťastie Slovákov ako národa spočíva, podľa neho, v tom, že napriek množstvu zvonku prinesených ideológií, ktoré nielen popierali jedna druhú, ale snažili sa jedna druhú zničiť, Slováci prijímali tieto ideológie veľmi chladne a bez nadšenia. K novým ideológiám sa stavali v duchu ruského príslovia: „Len hovor, hovor, dobre sa to počúva“. Ale ani árijské teórie Hitlera, ani stalinský socializmus, ani Chruščovov odmäk, ani Husákovu normalizáciu si nikto nebral k srdcu - jednoducho čakali, aké zmeny tieto nové „hovory“ so sebou priniesú, a na tieto zmeny reagovali. Pre Slovákov všetky ideológie, s výnimkou slovenskej viery v Boha, zostali zatiaľ len „hovormi“.

Slováci zostávajú jedným z mála európskych národov, ktorých duchovný základ života nie je rozkolísaný. Pravda, nebude to tak vždy, možno to ani dlho nepotrvá, ale tu už mnohé závisí od samých Slovákov a od toho, akí učitelia povedú národ do svetlej budúcnosti.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Desatoro

Ja a Boh

Akú ideu mám v dennom živote o Bohu? Ako si ho predstavujem? Aké meno mu dávam? A ako ho predstavujem iným - priateľom, deťom? - tým, ktorí čakajú na mňa, aby som im ho priblížil, odhalil, urobil blízkym?

Ideu Boha si nemôžeme formovať ľubovoľne alebo svojvoľne. Boh sám určil, čím je sám v sebe i čím je pre nás.

Je zlé, veľmi zlé, ak si tvorím svoju predstavu Boha podľa svojich potrieb, či už ako strašiaka pri výchove detí, alebo dokonca ako pomocníka našej pomsty na ľuďoch.

Boh povedal o sebe, že je Otec, že je Syn a že majú jedného spoločného Ducha, v ktorom sa milujú. Ich Duch je milosť a je láska. Boh povedal o sebe, že je spoločenstvom, že je v troch osobách, ktoré všetko zdieľajú, a že si dal za úlohu pripojiť nás k tomuto spoločenstvu.

Boh je nielen mocný, vševediaci a spravodlivý. Dnes si musíme uvedomiť aj viac. Boh je plný záujmu o mňa, je spoločníkom človeka, zápasí spolu s človekom a pomáha mu svojimi darmi. Prejavuje svoju vôľu v mojej sile, svoju podnikavosť v mojej podnikavosti, svoju svätosť v našej svätosti. Nielen prejavuje - aj presadzuje. Pretože ma vyzval stať sa jeho spolupracovníkom. Sme na jeho obraz a podobu a vyzval nás - „podmaňte si zem!“

Boh je absolútny nepriateľ zla - ale aj cezo mňa. Ja sa musím v spojení s Ním zasadzovať proti zlu a za dobro.

Na Boha by sme mali myslieť takmer vždy modlitbovo:

Bože môjho života! Aké bohaté a nevyspytateľné je toto zvolanie! Na čo nám pri ňom prv a viac myslieť? Čo tým vyjadrujem o Bohu a o sebe pred Ním? Čím mi je Boh? Zmyslom môjho života? Cieľ mojich ciest? Posvätenie mojich činov? Súd mojich hriechov? Trpkosť mojej slabosti? Sila, ktorá ma dvíha? Šťastie mojich dní? Boh mojich bratov? Boh mojich otcov? Aké meno mám dať Bohu? Aj keby som mu dal všetky krásne mená na svete, aj tak by som vystihol len malú časť z jeho bohatstva. Bože, nikdy Ťa